

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 5940 van 18 januari 2008
in de zaak X/ IIde kamer

In zake: X
X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, beiden van Turkse nationaliteit, op 19 november 2007 hebben ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 27 september 2007 betreffende de toelating van de verzoekers tot het grondgebied van België, op grond van artikel 9, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het verzoekers' verzoek tot toelating tot het grondgebied (verzoekschrift), de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 18 oktober 2007 en de bevelen om het grondgebied te verlaten van 18 oktober 2007 (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 7 december 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS die loco E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekers, beiden van Turkse nationaliteit, geboren te Elbistan (Turkije), op 18 oktober 1972 en 1 mei 1980, dienen op 9 februari 2004 een asielaanvraag in. Deze aanvragen worden afgesloten met beslissingen van de Vaste beroepscommissie voor Vluchtelingen van

21 december 2004 waarbij de hoedanigheid van vluchteling niet wordt erkend. Tegen deze beslissingen wordt een cassatieberoep ingediend bij de Raad van State op 24 januari 2005. Aan verzoekers werd op 11 maart 2005 het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 10 maart 2005, dienen verzoekers een aanvraag tot machtiging van verblijf in op grond van artikel 9, al.3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 2 april 2007 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag onontvankelijk en op 9 mei 2007 wordt deze beslissing aan verzoekende partijen ter kennis gebracht. Tegen deze beslissing dienden verzoekers op 8 juni 2007 een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest 1.391 van 24 augustus 2007 werden de beslissingen genomen door de dienst Vreemdelingenzaken vernietigd.

1.3. Op 31 mei 2007, dienen verzoekers een nieuwe aanvraag tot machtiging van verblijf in op grond van artikel 9, al. 3 van de Vreemdelingenwet. Op 27 september 2007 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag onontvankelijk en op 18 oktober 2007 wordt de beslissing aan verzoekende partijen ter kennis gebracht. Dit is eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 2004 in België verblijven en geïntegreerd zouden zijn, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. Betrokkenen maken hun beweringen met betrekking tot hun integratie evenwel niet hard aangezien zij hiervan geen enkel stavingsstuk voorleggen.

Eventuele elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkenen wisten dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 21/12/2004 met een negatieve beslissing van de vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (hierna VBV), hun betekend op 23/12/2004. Aan betrokkenen werd ter afsluiting van de asielprocedure op 11/03/2005 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit dit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure –namelijk iets meer dan 10 maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Mevrouw Ci Öl is bevallen op 06/07/2006. Het kind heeft op dit moment een leeftijd bereikt waarop reizen mogelijk is en als dusdanig wordt het gezin niet verhinderd om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

Betrokkenen zouden er van overtuigd zijn dat ze opnieuw aangehouden en bedreigd zullen worden bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Mijnheer zou in zijn land van herkomst sympathisant van Hadep zijn (geweest) en een week vastgehouden, intens ondervraagd en mishandeld zijn door politiemensen. Dit kan niet weerhouden worden als uitzonderlijke omstandigheid aangezien betrokkenen geen begin van bewijs leveren dat hun leven, fysieke integriteit of veiligheid in gevaar zou zijn bij een – eventueel tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de problemen die betrokkenen zouden hebben gekend in het land van herkomst voor hun vertrek naar België reeds aangehaald werden in het kader van de asielprocedure. Uit de beslissing van de VBV

dd. 21/12/2004 blijkt dat deze concludeerde dat de uiteenzetting van de feiten waarop de asielaanvraag van betrokkene(n) gebaseerd was elke geloofwaardigheid miste.

Verder halen betrokkenen aan dat de situatie in Turkije voor de Koerden helemaal niet veilig is. Verzoekers verwijzen hiervoor ook naar een verslag van de Raad van Europa dd. 29 juni 2004 over de situatie van de mensenrechten van de Koerden in Turkije. Dit verslag kan niet weerhouden worden als uitzonderlijke omstandigheid aangezien het verslag de algemene situatie beschrijft en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven, fysieke integriteit of vrijheid in gevaar zou zijn bij een (eventueel tijdelijke) terugkeer naar het land van herkomst.

Ook verwijst men naar artikel 3 van het EVRM. Hier dient er opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 van het EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

1.4. Op 18 oktober 2007 wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van het ten tijde van de aanvraag geldende artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 4 en artikel 2 §1 van het Ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.1.1. Verzoekers argumenteren dat het voornoemd ministerieel besluit voorziet dat de bevoegdheid van de minister bij een beslissing omtrent de aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, al 3 van de Vreemdelingenwet, kan worden overgedragen aan de beambten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld. De attaché M.S., die de bestreden beslissing heeft genomen, is geen beambte titularis van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld. Dit ministerieel besluit, noch enig ander besluit voorziet in de overdracht van bevoegdheid van de minister aan een attaché.

2.1.2. Artikel 4 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt wat volgt:

“Voor de toepassing van de artikelen 2, tweede lid, 3, eerste lid, 7°, en tweede lid, 3 bis, vierde lid, 9, derde lid, 11, 12 bis, tweede tot vierde lid, 13, derde lid, 28, tweede lid, 51/5, § § 1 en 3, 51/6, 51/è, 51/!, eerste lid, 52, 53 bis, 54, § 3, tweede lid, 57, 57/19, eerste en derde lid, 57/23, tweede en derde lid, 57/23 bis, tweede lid, 57/30, § 1, eerste lid, en § 2, 57/33, eerste lid, 57/34, § § 1 en 5, 57/35, § 1, eerste lid, en § § 2 en 3, 57/36, § 2, 58, tweede en derde lid, 61, § 1, tweede tot vierde lid, 63/2, § § 1 en 3, 63/4, eerste lid, 63/5, eerste en derde lid, 72, 74/4bis, § 2, eerste lid, 74/5, § 3, eerste lid, en § 4, 2°, 74/6, § 1 en § 2, eerste lid, van dezelfde wet, zijn de gemachtigden van de Minister de ambtenaren aangewezen bij artikel 2, § 1.”

2.1.3. Uit het administratief dossier blijkt dat Mr. M.S. als attaché tewerkgesteld is bij de Dienst Vreemdelingenzaken op de Dienst Behandeling en Creatie dossiers en personen en

dat hij ingevolge het Ministerieel Besluit van 17 mei 1995, artikel 4, gemachtigd is beslissingen te nemen omtrent aanvragen tot machtiging tot verblijf.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan van de motiveringsverplichting zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 9, al 3, van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van 4 november 1950 (hierna: E.V.R.M.).

2.2.1. Waar verzoekers een inbreuk op artikel 3 van het E.V.R.M. aanvoeren, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling eist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het E.V.R.M. zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M..

2.2.2. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kenent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, zodat verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren en dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

2.2.3. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers' aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15/12/1980;

- betrokkenen wisten dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten; hun asielaanvraag werd afgesloten op 21/12/2004 met een negatieve beslissing van de vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (hierna VBV), hun betekend op 23/12/2004; aan betrokkenen werd ter afsluiting van de asielprocedure op 11/03/2005 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend; betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België; uit dit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie;
- de duur van de procedure –namelijk iets meer dan 10 maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden;
- mevrouw C Ö is bevallen op 06/07/2006; het kind heeft op dit moment een leeftijd bereikt waarop reizen mogelijk is en als dusdanig wordt het gezin niet verhinderd om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst;
- betrokkenen zouden er van overtuigd zijn dat ze opnieuw aangehouden en bedreigd zullen worden bij een terugkeer naar hun land van herkomst; mijnheer zou in zijn land van herkomst sympathisant van Hadep zijn (geweest) en een week vastgehouden, intens ondervraagd en mishandeld zijn door politiemensen; dit kan niet weerhouden worden als uitzonderlijke omstandigheid aangezien betrokkenen geen begin van bewijs leveren dat hun leven, fysieke integriteit of veiligheid in gevaar zou zijn bij een – eventueel tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst; hierbij dient opgemerkt te worden dat de problemen die betrokkenen zouden hebben gekend in het land van herkomst voor hun vertrek naar België reeds aangehaald werden in het kader van de asielprocedure. Uit de beslissing van de VBV dd. 21/12/2004 blijkt dat deze concludeerde dat de uiteenzetting van de feiten waarop de asielaanvraag van betrokkene(n) gebaseerd was elke geloofwaardigheid miste;
- verder halen betrokkenen aan dat de situatie in Turkije voor de Koerden helemaal niet veilig is; verzoekers verwijzen hiervoor ook naar een verslag van de Raad van Europa dd. 29 juni 2004 over de situatie van de mensenrechten van de Koerden in Turkije; dit verslag kan niet weerhouden worden als uitzonderlijke omstandigheid aangezien het verslag de algemene situatie beschrijft en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven, fysieke integriteit of vrijheid in gevaar zou zijn bij een (eventueel tijdelijke) terugkeer naar het land van herkomst;
- ook verwijst men naar artikel 3 van het EVRM; hier dient er opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden; hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3; de algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie; de loutere vermelding van het artikel 3 van het EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden;
- de aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betreffende de schending van het ten tijde van de aanvraag geldende artikel 9, al 3, van de Vreemdelingenwet argumenteren verzoekers dat vermits de verweerder in zijn motivering schrijft dat de aangehaalde elementen “geen uitzonderlijke omstandigheid” vormen en dat de in de aanvraag vermelde motieven op zich “niet uitzonderlijk” zijn, zij niet kunnen uitmaken of de elementen in aanmerking genomen werden als buitengewone omstandigheid of niet. Verzoekers stellen dat de begrippen “uitzonderlijk” en “buitengewoon” verschillend zijn van elkaar. Aldus zou de Dienst Vreemdelingenzaken een verkeerde toepassing hebben gemaakt van artikel 9, al 3, van de Vreemdelingenwet en kunnen zij niet uitmaken of de aangehaalde motieven onderzocht werden als buitengewone omstandigheid.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken in de motivering van de bestreden beslissing zowel “uitzonderlijke omstandigheid” als “buitengewone omstandigheid” vermeldt. Uit de motivering blijkt duidelijk dat hij hieraan eenzelfde betekenis toekent. Verzoekers tonen bovendien nergens in concreto aan waar de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een verkeerde toepassing zou hebben

gemaakt van het begrip “buitengewone omstandigheden” zoals vermeld in artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet.

Verder argumenteren verzoekers dat de slechte mensenrechtensituatie voor de Koerden in Turkije maakt dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om de aanvraag in België in te dienen en dat die “buitengewone omstandigheden” niet per se enkel omstandigheden zijn die zouden kunnen leiden tot een schending van artikel 3 EVRM. Anderzijds volstaat het evenmin om te besluiten dat er geen buitengewone omstandigheden zijn door een loutere verwijzing naar de asielprocedure.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken verzoekers problemen in het land van herkomst wel degelijk heeft onderzocht. *“Betrokkenen zouden er van overtuigd zijn dat ze opnieuw aangehouden en bedreigd zullen worden bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Mijnheer zou in zijn land van herkomst sympathisant van Hadep zijn (geweest) en een week vastgehouden, intens ondervraagd en mishandeld zijn door politiemensen. Dit kan niet weerhouden worden als uitzonderlijke omstandigheid aangezien betrokkenen geen begin van bewijs leveren dat hun leven, fysieke integriteit of veiligheid in gevaar zou zijn bij een – eventueel tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de problemen die betrokkenen zouden hebben gekend in het land van herkomst voor hun vertrek naar België reeds aangehaald werden in het kader van de asielprocedure. Uit de beslissing van de VBV dd. 21/12/2004 blijkt dat deze concludeerde dat de uiteenzetting van de feiten waarop de asielaanvraag van betrokkene(n) gebaseerd was elke geloofwaardigheid miste.*

Verder halen betrokkenen aan dat de situatie in Turkije voor de Koerden helemaal niet veilig is. Verzoekers verwijzen hiervoor ook naar een verslag van de Raad van Europa dd. 29 juni 2004 over de situatie van de mensenrechten van de Koerden in Turkije. Dit verslag kan niet weerhouden worden als uitzonderlijke omstandigheid aangezien het verslag de algemene situatie beschrijft en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven, fysieke integriteit of vrijheid in gevaar zou zijn bij een (eventueel tijdelijke) terugkeer naar het land van herkomst.

Ook verwijst men naar artikel 3 van het EVRM. Hier dient er opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 van het EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

De betrokken elementen die verzoekers in hun aanvraag tot machtiging tot verblijf hebben aangehaald (met name dat verzoeker sympathisant was van Hadep, dat hij gedurende een week werd aangehouden en verschillende gardes à vues moest ondergaan, zijn dochter door de politie van het balkon werd gegooid en zijn zoon op school door ijzeren staven werd bewerkt) als zijnde uitzonderlijke omstandigheden waardoor zij de aanvraag niet kunnen indienen in hun land van herkomst blijken dezelfde te zijn als deze die zij hebben aangehaald voor de diverse asielsinstanties. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat de asielaanvraag van verzoekende partijen werd afgesloten door de beslissingen van de Vaste Beroepscommissie houdende weigering tot erkenning van vluchteling, en zulks omwille van de ongeloofwaardigheid ervan, kan deze verwijzing door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken naar de bevoegde asielsinstanties niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd (R.v.St. nr. 169.820 van 5 april 2007). Terecht motiveert de bestreden beslissing dat deze problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp waren van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag, die werd afgewezen. Aangaande de algemene situatie van de Koerden in Turkije antwoordt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken dat verzoekers nalaten de algemene situatie op hun persoonlijke en concrete situatie te betrekken en er bewijzen van te leveren.

Uit het verzoekschrift blijkt evenmin dat verzoekers concrete elementen hebben aangehaald die erop wijzen dat zij in hun land van herkomst dienen te vrezen voor een onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoekers dienen hun beweringen te staven met een begin van bewijs. Verzoekers verwijzen naar een verslag van de Raad van Europa zonder deze op hun eigen situatie te betrekken.

De verzoekers maken met betreffend betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekers het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Waar verzoekers een schending aanvoerten van artikel 8 van het E.V.R.M., volstaat de vaststelling dat zij verzuimten aan te geven op welke wijze artikel 8 van het EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissing, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het tweede middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3. In het derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 41 van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: Taalwet Bestuurszaken) omdat de bestreden beslissing in twee talen is opgesteld welke geen vertalingen zijn van elkaar.

2.3.1. Artikel 41, §1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan betrokkenen zich hebben bediend.”

Artikel 39, §2 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“In hun (de centrale diensten) betrekkingen met de plaatselijke en gewestelijke diensten uit het Nederlandse, het Franse en het Duitse taalgebied, gebruiken de centrale diensten de taal van het gebied.”

2.3.2. Het wordt niet betwist dat verzoekers hun aanvraag tot machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9, lid 3, van de Vreemdelingenwet hebben ingediend bij de Burgemeester van de gemeente Verviers. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers, voor wat hun bestreden beslissing betref enerzijds verwijzen naar de instructies van Dienst Vreemdelingenzaken gericht tot de Burgemeester van Verviers en anderzijds naar de in bijlage verwezen motieven van de beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf onontvankelijk wordt verklaard. De instructies van Dienst Vreemdelingenzaken hebben betrekking op het informeren van de Burgemeester dat de aanvraag van verzoekers om een machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en dat hen bijgevolg een bevel om het grondgebied te verlaten dient betekend te worden. Aangezien Dienst Vreemdelingenzaken zich als “centrale dienst” richt tot de gemeente Verviers (plaatselijke dienst uit het Franse taalgebied) zijn de instructies met toepassing van artikel 39, §2 van de Taalwet bestuurszaken correct in het Frans opgesteld. Verzoekers verwijzen daarnaast naar de motieven van de beslissing waarbij hun aanvraag tot machtiging van verblijf onontvankelijk wordt verklaard en dat hen in het Nederlands werd betekend. Aangezien verzoekers hun aanvraag in het Nederlands hebben ingediend heeft de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken (centrale dienst) de bestreden beslissing correct in het Nederlands opgesteld.

Het derde middel is ongegrond.

2.4. WAT BETREFT HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

2.4.1. In het enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken aangezien de centrale diensten gebruik dienen te maken van de taal waarvan verzoekers zich hebben bediend, in casu het Nederlands terwijl het bevel hen in het Frans werd betekend.

2.4.2. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd conform de instructies van Dienst Vreemdelingenzaken door de gemeente Verviers opgesteld en betekend aan verzoekende partijen. De gemeente Verviers is een "plaatselijke dienst".

Artikel 12 van de Taalwet bestuurszaken luidt als volgt:

"Iedere plaatselijke dienst, die in het Nederlandse, het Franse of het Duitse taalgebied is gevestigd, gebruikt uitsluitend de taal van zijn gebied voor zijn betrekkingen met de particulieren, (...)."

Artikel 13, §1 van de Taalwet bestuurszaken luidt als volgt:

"Iedere plaatselijke dienst, die in het Nederlandse, of in het Franse taalgebied gevestigd is, stelt de akten, die particulieren betreffen, in de taal van zijn gebied." (...)

Aangezien de gemeente Verviers zich in het Franse taalgebied bevindt is het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partijen correct in het Frans betekend.

Het enig middel is ongegrond.

3. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 18 januari 2007 door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter

mevr. F. DE BOCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. DE BOCK.

Ch. BAMPS.